Anul I Nr. 11

4 pagini 3 Lei

DUMINICĂ 15 DECEMBRIE 1940

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI
Str. Popa Petre No. 42 Etaj III
Telefon 2.93.55

ÎNVIEREA

SĂPTĂMÂNAL DE POLITICĂ ȘI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru instituții 2000 lei pe an

Înscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 53/940

MOBILIZAREA FOȘTILOR LUPTĂTORI

10 DECEMBRIE 1940

de TOMA VLĂDESCU

A fost Duminica trecută în parcul Carol una din cele mai înalte clipe ale sufletului românesc regăsit. La chemarea viteazului cavaler Gheorghe Băgulescu, generalul nebiruit de pe toate fronturile marilor noastre victorii, eroii întregirii românești și ai glorioaselor lupte de altă dată, au venit ca un singur om să se închine peste mormântul camaradului lor anonim, marele mort al istoriei noastre de totdeauna și care ne înfrățește pe toți. Lân-

D. GENERAL I. ANTONESCU

gă mormântul sacru în care palpită atâta flacără vie și atâta imens trecut, e sigur că oamenii, dând la o parte destule cumplite răfueli fără rost, uitând poate chiar aroganța, chiar mizeria și egocentrismele lor, e sigur zic că toată lumea asta, toți Românii adunați acolo izbuteau să fie mai buni...

Mortul acesta cu drama lui fără nume, cu glasul lui adânc de piatră, de sânge și de pământ, este o sinteză sigură de românism crucificat pentru eternitatea noastră și pentru drepturile tuturor. Când condeiul nostru acum, tremurând de fior, încearcă să participe mărunt și sfios la furtunoasa dramă pe care o închide mormântul acesta, în jurul nostru simțim defilând par'că din altă lume, — dar și din asta puțin... — generoasele regimente de atâtea veacuri care au scris cu sânge hotarele noastre. Încep să sune iar trompete până peste zările noastre, iar focurile de biruință aprind lumini pe toate marile culmi pe unde au căzut subt gloanțe, subt obuze și fum, toți morții sfinți din cari noi astăzi trăim... Oasele lor semănate în trecători, pe creste de munți, sau desfăcute în pulberea drumurilor, și strigătele de luptă care încă răsună, tot acest aparat de triumf, de dărăpănare, de dezastru și glorie, se ridică acum peste noi cu umbra mormintelor, și ne prinde fără îndoială în această viață eroică pe care altfel e sigur că n'am mai putea s'o trăim.

Și apoi sunt înfrângerile noastre, sunt zilele sombre pe care le revendicăm deopotrivă! Sunt erorile cumplite subt care au murit atâția din noi, sunt arșițele strivitoare care i-a doborît, întoarcerii din marile drumuri, morți părăsiți, — acești soldați sfărâmați fără ajutor și fără direcție, pe cari par'că și mai mult îi iubim...

Eroul necunoscut se ridică de flăcări par'că în acest concert grav al tuturor elementelor care-l fac peste viețile noastre mediocre și triste, un acut î-mens, cât toată istoria, de sânge și foc.

„Ravinele, Vasluiul, Cetatea Neamțului, Codrii Cosminului, Călugărenii, Selimbergul, Grivița, Plevna și atâtea altele vorbesc destul", — a spus generalul Ion Antonescu. **„Ele sunt nu numai gloria morților noștri, dar și legământul celor vii"**, a adăugat înțeleptul Conducător care pare să adune acum aceste sfinte moaște atât de uitate și atâta de risipite, ca să refacă firește numai cu ele o Țară pe care n'o mai avem. Aceste steaguri însă, toate înălțările astea și toate aceste relicve sunt unite în aceeași arzătoare țărână subt cripta din parcul Carol, sunt în acest pumn de oase ale unui **Soldat necunoscut**, dar care-și confundă identitatea cu toate jertfele românești, cu însuș numele Patriei!

Glasul lui n'ar fi putut să nu se audă acum! Dând la o parte o lespede dureroasă peste care s'au jucat până astăzi toate nepăsările noastre, Țara trebuia să-și strige cuvântul cel mai adevărat din acest mormânt de teribile evocări, și din acest etern Soldat care continuă să ne apere, care ne recheamă la viață... Țeasta lui pare sfărâmată acum, oasele mai chinuite, iar orbitele adânci din care nu ne mai privește astăzi decât istoria, varsă peste lumea săracă în care suntem un plâns mai greu, mai amar decât va fi fost poate acela dintre desișurile Turtucaiei în sfâșietoarele noastre retrageri, sau de pe câmpiile pustiite ale luptelor noastre fără noroc... Peste atâta grandoare de tragică sărbătoare a Eroului anonim, noi am azvârlit doliul apăsător al zilei de azi — iar răspunsul de acum are par'că flacăra biruitoare a unui fulger care ne luminează cerul...

Eroul necunoscut a fost trădat

Mortul acesta — dece n'am spune-o! — mortul nostru al tuturor, și unic, a fost sălbatec trădat în ultimii douăzeci de ani mai ales! Moștenirea lui am sfărâmat-o, ca un obiect de artă din care am fost destul de orbi, destul de sălbateci, să nu mai pricepem nimic... Pela granițele noastre rotunde în care se recunoșteau cele mai îndepărtate așezări românești, în acest chenar de sânge scump care fumegă încă de [illegible], noi ne-am plimbat cu vane discursuri din care țipa oroarea atâtor ambiții, și am stropit zidurile țării cu bidineaua electorală care ne rezuma toate credințele... N'am știut destul, n'am priceput că Mortul acesta necunoscut, dar pe care se reazemă însăși perenitatea Neamului, trăește totuș viu că în prima zi, ca primul Român, în fiecare soldat din unitățile noastre — și că acest soldat era însăși Patria pe care trebuia s'o păstrăm... S'o avem puternică, țara! Dar pe acest soldat noi l-am trimis de atâtea ori dezarmat și gol la hotare, l-am trimis să se apere, să NE apere, cu un piept peste care puneam numai „arama" unor penibile versuri, și în care voiam numaidecât să găsim „șeapte vieți" ca să nu mai fie nevoe de alte precauțiuni și să ne scape de toate grijile înarmării... Timp de ȘEASE ANI un domn sonor a stat la guvern. Timp de ȘEASE ANI un saltimbanc solemn a cântat înarmarea, pe care a pretins s'o facă — din buzunarele noastre de altfel! Timp de ȘEASE ANI, exploatând în propriu beneficiu o uriașe confuzie, o cumplită desordine politică, domnul ăsta s'a încărcat de cele mai strivitoare răspunderi! Pretutindeni erau timbre de aviație și de înarmare, în toate părțile buzunarele se dărâmau secătuite numai pentru luxul de foc pe care trebuia să-l avem la hotare! Dar când s'au deschis arsenalele, — și când casele de bani s'au deschis! — atunci... atunci Conducătorul de azi al Statului ne-a spus tot ce-a găsit! Nu fusese decât un imens **bluff** — din care nu rămânea nimic...

Domnul solemn, puțin indignat totuși, și grav, așa cum îi ședea bine, pleca ducând cu el ultimele acorduri sonore ale unui mizerabil concert care dura cam demult, și se refugia acum într'o infamă broșură cu scuze... care-l zdrobesc! El pleca însă ducând cu el frânturi din morții noștri a doua oară uciși, — și pleca peste cioburile sparte ale României mari! Peste drama luptătorilor noștri, — peste sângele foștilor luptători...

Cu banii noștri se făcuse, în loc de obuze și tunuri, în loc de uniforme pentru soldați, — uniformele F. R. N.-ULUI, monstruosul lui carnaval, tot fastul impopularei demențe... S'a făcut muzeul de odoare din apartamentele d-nei Lupescu — s'au mai făcut, e sigur, moșii, case, blockuri, atâtea averi a căror identitate comisia de control instituită de noul regim va trebui să ne-o comunice într'o zi...

Noi n'am fost uniți!

Dar nu s'ar fi putut să n'ajungem aici... N'ar fi fost posibil alt rezultat!

Noi nu eram uniți: acesta e adevărul. Și alt adevăr: o categorie de Români, dar în acelaș timp și de străini de neam, în[illegible] să sugrume tot ce mai putea să reziste liber în noi. Libertățile astea, ele însile, nu mai erau nicăieri — ca un jaf, cel mai odios, pe care... Urdăreanu să zicem îl organizase împotriva tuturor, împotriva conștiințelor, împotriva viețiilor noastre înseși... Dar un popor nu poate trăi decât **liber**! Tacit o știa de mult, — noi n'am aflat-o nici până azi... Alt adevăr nu exista însă — de când se cunosc popoarele... popoare care vor să trăiască!

Și noi ce am făcut? Am prigonit libertatea — din care am făcut o crimă! Iar omul care ne-a strigat să ne unim, care ne-o strigă de cinci zeci de ani până azi, noi l-am considerat tot timpul aproape dincolo de zidurile cetății, iar predica lui mai ales nu ne-a putut atinge decât destul de târziu, și nici astăzi încă se pare că nu ne-a convins pe deplin. De o jumătate de veac într'adevăr, A. C. Cuza a avut să rămână ostracizatul vieței noastre politice, ca să privească par'că împlinindu-se, din turnul înaltei lui singurătăți, atâtea adevăruri pe care singur le știe și pe care numai el le-a prezis... De multă vreme nimic nu mai era sănătos în țara asta, iar putregaiul izbutea să obțină toate galoanele de virtute. O lume interlopă, și de multe ori anonimă, care-și atinsese un fel de indiscutabil monopol politic, și câteva bande de polițiști veroși, țineau țara asta în mână, o țineau de gât, o țineau sugrumată. — iar în timpul din urmă mai ales, în acești zece sau cincisprezece ani pe cari i-am cunoscut destul, vagabonzi de pretutindeni veniți se răsfățau singuri în nerușinata lor opulență și [illegible] peste toate zestrele noastre. Ei au divizat țara, ei au compromis atâtea icoane la care sufletul nostru și astăzi se închină — au creat mai ales procesul grav dintre bătrâni și tineri, izbutind să frângă linia sigură prin care generațiile trebuiau să se succeadă armonios, să se împlinească și să-și răspundă.

Nu pentru asta însă au murit, din fundul veacurilor românești, atâți eroi ai tuturor luptelor noastre — și care stau toți îngropați subt cripta dela Parcul Carol! Iată dece „Eroul necunoscut" a fost **trădat**, opera lui sfărâmată, — cașicând am fi vrut noi înșine să-l ucidem parcă odată mai mult... Și iată dece glasul lui, acum mai ales, nu s'ar fi putut să nu-l auzim, — ca un plâns care ridică eternele tăceri de mormânt, dar pe care numai acești glorioși camarazi de arme, numai acești luptători mai puteau să ni-l spună...

Semnificația emoționantului pelerinaj dela Parcul Carol, obține astfel aspecte nebănuite — și e bine să le vedem. N'a fost desigur acolo una din acele atât de obicinuite întâlniri cu prea mult sirop patriotic, în care fâlfâie inutile steaguri, se agită ambiții și se exhibă cocarde, — nu! Era acolo mai mult o lume aspră, amară și grea, aducând printre noi fiorul tranșeelor și zgomote de obuz subt reflectoarele nopții, — minute stranii de părăsire și moarte pe care numai ei le-au trăit. Și cine a privit falnica procesiune, cu evlavia care se cuvenea, cine a știut s'o privească, această superbă lume mutilată de glorie, e par'că imposibil să nu fi gândit că fiecare din acești anonimi din mulțime ar fi

D. GENERAL G. BĂGULESCU

putut să fie el însuși subt lespedea grea a marelui nostru Mormânt, — el însuș „Eroul necunoscut!" — și că toți la un loc, târându-și pasul acum în această zi de Decembrie, treceau prin fața unui camarad cu care vor fi avut onoarea să împartă poate aceleași flăcări ale Durerii și pe care poate, fără să știe, cândva, chiar îl vor fi văzut căzând... Clipă de intensă emoție, de reculegere și de grave reflexiuni! Ei singuri, acești foști luptători vor fi avut darul altor lumini decât ale noastre — și, pentru alte fericiri, ei vor fi disprețuit chiar toate podoabele care ne încântă pe noi, această viață, aceste spații, această lume și aceste plăceri...

A ces vains ornements, je préfère la cendre!

Câți fiori se vor fi ridicat cu siguranță din negrul pas cu care mergeau, câte [illegible] aduceau tâmplele astea cărunte, iar din atâtea figuri mai tinere, din atâți mari contemporani cari încă mai au să-și spună cuvântul — și vor trebui să și-l spună! — din energia crispatelor lor figuri, câte întrebări se ridicau ca să ne zguduie par'că, să ne fixeze în orice caz cu altă atenție în istoria noastră de azi!

— Ce-ați făcut cu țara asta! —

păreau ei să ne spună... Sângele nostru, el singur, străbate tot pământul acesta pe care trăim, — pe care nimeni nu l-a iubit destul! Iar Mortul ăsta care ne cere ajutor, care ne cere respect, numai cu noi a fost învrăjit de atâtea cumplite zile pe vastele câmpuri de foc... Și acum unde suntem? Ce facem, — cum avem de gând să trăim? Noi suntem încă aici... Noi încă nu am murit! Și, dacă trebue, noi vom lua drapelele vechi, vom prinde din nou în mână o țară... pe care nu v'o mai dăm!

Iată ce păreau să ne spună atâtea halucinante priviri și aceste mari figuri răsărite acum între noi, din tristețea, din drama atâtor uitări... Și aici este prima semnificație pe care o vedem!

Un Conducător iubit

Dar poate este mai mult. Deschid o pagină de Homer, acolo unde adevărurile strâng haina lor de purpură și se oferă în tragice frumuseți. Este locul în care Hector trebue să ridice din nou pe Troieni în fața Grecilor exaltați de triumf. *S'ar fi spus, cântă Homer, că un zeu coborît din Olimp, venea acum să lupte alături de ei...*

— *Generoși Troieni, spune Hector, chemați-vă toate puterile, desfășurați toată valoarea voastră... Eu, eu mă voiu duce la Troia să ridic pe bătrâni...*".

Discursul lui mai continuă. Dar ca acest legendar erou, ne-a apărut acum Generalul Ion Antonescu în mijlocul marilor lui camarazi de triumf... Așa dar când totul pare să fie pierdut, acești bătrâni sunt ultimul steag subt care ne adunăm, sunt cele mai tari baricade! Lor le cerem ultimul ajutor, pe ei îi chemăm să ne învețe. Generalul Antonescu [illegible] prețul acestor covârșitoare jertfe, cunoaște pe acești soldați pe cari i-a văzut în lupte și pricepe mai ales că pe umerii lor, pe care [illegible], încă se mai pot rezema amarele noastre destine.

Conducător [illegible], dar și prieten de demult al lui Octavian Goga, înțeleptul general are simțul apărării noastre, dincolo de tumulte, de înflăcărări și de spumă — dar pe elementul organic al națiunii, prin acest inepuizabil fluviu de energie care continuă... Aceștia sunt foștii luptători, pentru ei și-a dat credința, [illegible] priceput ei să-i arate? Cum îi sorbeau cuvântul, cum știau să-i deslușească îndemnul... S'ar fi spus că pe ale frunți se ridicau acum aceste mulțimi, să nu [illegible] decât să aștepte comanda, — fiindcă își regăsiseră Generalul. Conducătorul Statului a cunoscut astfel odată mai mult, iubirea unanimă care-l înconjură — dar numai atât?... Nu! a cunoscut, e sigur, cele mai adânci credințe care-l servesc, cele mai necesare iubiri...

Generalul Băgulescu

În fruntea lor, președintele acestor viteji, podoaba, emblema și mândria lor, generalul Băgu-

(Continuare în pag. 3-a)

Foștii luptători la Mormântul Eroului Necunoscut

DOCUMENTARI

Europa Centrală și Sud-estul

de prof. dr. HEINRICH VON SRBIK

In tot cursul evului mediu n'a existat drept concept politică o Europă Centrală; se cunoștea numai un occident creștin, care se mărginea, prin catolicismul polonilor și maghiarilor, cu religia și cultura Bizanțului. Despărțirea acestui occident în mai multe state a făcut ca Reichul german să devină un stat al Europei Centrale. Așezarea sa în centrul Europei a făcut ca poporul german să primească lovituri dela puterile vecine, care căutau să-i sfărâme unitatea.

Planul prusian de a împărți Europa Centrală într'un grup de state supus Prusiei și altul condus de imperiul habsburgic n'a putut fi curând adus la îndeplinire. Ceeace unirii unui bloc de 70 de milioane locuitori și unui imperiu central european nu sosise încă. Chiar anul 1870 nu poate fi numit hotărâtor în crearea unei noui Europe Centrale. Alături de imperiul german a cărui coeziune internă nu era încă cimentată exista un imperiu austro-ungar, în care popoarele conviețuiau fără să aibă conștiința adâncă a unei comunități de destin. Nu micșorăm prin nimic opera lui Bismarck, recunoscând aceasta. Cel de al II-lea Reich și Austro-Ungaria nu puteau fi mai trainice în acea vreme. Războiul mondial a sfărâmat în bucăți conștiința popoarelor supuse Habsburgilor, dar din fărâmițarea ce i-a urmat a ieșit tocmai conștiința unei unități naturale a acestui spațiu european. Peste împărțirea formală în state autonome trece astăzi conștiința aparteneței la aceeași unitate economică și geografică.

Poporul german, cel mai numeros din acest sector al Europei, recunoaște, fără rezervă, fiecărui alt popor dreptul la viață și nu cere pentru sine mai mult decât pentru alții: respectul sângelui său, al onoarei sale și al pământului său. Pe acest fundament se poate clădi o Europă Centrală sănătoasă, care să nu caute desnaționalizarea nici unui popor. Ideea germană a unei egale îndreptățiri la viață a popoarelor din Centrul și Sud-estul Europei creiază o formă nouă și mai logică a conviețuirii poporului german cu toate celelalte. Fără imperialism, fără „pericol german" pentru ceilalți, pe temelia tradițională a autonomiei și a colaborării unor națiuni cu drepturi egale, cărora li se garantează independența politică, se poate reconstrui spațiul central și sud-est european. Va naște astfel, în locul unui drept internațional, un drept al popoarelor.

CELULOZA DIN VREJI DE CARTOFI

Un nou procedeu, care economisește 675.000 tone celuloză de lemn

In ultimii ani s'au făcut în Germania încercări pentru găsirea unor noui materii prime necesare fabricării celulozei, cu scopul de a se consuma mai puțin lemn. Deasemeni și din alte motive de economie națională ar fi fost recomandabil să se cultive, pentru obținerea celulozei, plante cu creștere repede. In Italia, de pildă, trestia care era odinioară fără nici o întrebuințare a devenit principala furnizoare de celuloză a țării. La ordinul Führerului Adolf Hitler, a început deci în Germania experiențe pentru obținerea celulozei din vreji de cartofi, material care se risipea în cantități mari.

Incercările întreprinse au găsit căile practice pentru extragerea celulozei din acești vreji de cartofi. A trebuit să treacă însă un timp oarecare, până la punerea la punct a unor metode, care să transforme vrejii culeși de pe ogoare în materie primă pentru rotativele ziarelor, pentru războaiele de țesut ale industriei textile și pentru creatorii de mode. Noul material a fost botezat „Solanum", după numele botanic al cartofului, „Solanum tuberosum".

Celece s'a urmărit până acum a fost succesul tehnic al procedeului, fără să se țină seama de factorul economic. De aceia hârtia din celuloză de vreji de cartofi este deocamdată cu 50% mai scumpă decât hârtia din celuloză de lemn. Situația se va schimba însă în curând, când procedeul va fi perfecționat și din punctul de vedere al randamentului financiar. Un capitol important îl constitue, în această direcție, recuperarea chimicalelor foarte scumpe întrebuințate la extragerea celulozei. In orice caz s'au dat asigurări că celuloza din vreji de cartofi, va îmbunătăți simțitor bilanțul firelor textile germane, ea fiind în acelaș timp utilă pentru fabricarea hârtiei de bună calitate. Vrejii de cartofi se recoltează în proporția de 1000 kg la hectar. Deoarece suprafața ogoarelor germane fără noulle ținuturi anexate, atinge 3 milioane de hectare, se pot culege trei milioane tone vreji de cartofi. Dacă se calculează numai un randament de 30 la sută celuloză, pădurile germane vor fi scutite să mai dea, în fiecare an, 675.000 tone de celuloză.

Politica externă a Regelui Carol I

Conferința d-lui prof. Gheorghe I. Brătianu

In ciclul „Domnia Regelui Carol I", organizat de Universitatea liberă, d. prof. Gheorghe I. Brătianu și-a desvoltat Miercuri seară la „Dalles" în fața unui numeros și select auditoriu, conferința cu subiectul: Politica externă a Regelui Carol I.

D. Gheorghe I. Brătianu începe prin a arăta că nu-i va fi posibil în cadrul unei singure conferințe să facă o expunere completă a politicei externe a Regelui Carol I. Va putea doar să amintească liniile și principalele probleme ce le-a avut de rezolvat și unele din momentele cele mai însemnate.

Dela început, Principele s'a izbit de greutățile ce i le ridica în cale suveranitatea imperiului otoman, care tindea să devie tot mai apăsătoare. Scopul principal al politicei sale externe, în prima fază a domniei, a fost câștigarea independenței. Un prim rezultat cu sacrificii în ordinea economică, a fost tratatul de comerț încheiat cu Austria în 1875.

Tot atunci începe însă și criza orientală. Ea duce la o nouă apropiere a lui I. C. Brătianu de Carol I; în concepția acestui bărbat politic, România, între Rusia și Turcia, nu mai putea avea numai rolul pasiv al unui teatru de operațiuni. Neputându-se opune la trecerea armatelor rusești, România trebuia să-și stabilească modalitățile printr'o convențiune.

D. Gh. Brătianu face un scurt istoric al tratativelor cari au dus la încheierea acestei convențiuni la 4 Aprilie 1877, prin care se garanta „integritatea actuală a României" și amintește rostul însemnat al armatei române în luptele din Bulgaria. Totuși imperiul rusesc își calcă angajamentele și obține în cele din urmă la congresul din Berlin, cele trei județe ale Basarabiei de miazăzi.

Au fost atunci două păreri în lumea noastră politică: una de a se înțelege cu Rusia, făcând concesiunile inevitabile, spre a obține alte compensații; cealaltă, susținută cu întregul sprijin al Domnitorului, de I. C. Brătianu, de a nu părăsi dreptul nostru asupra unui pământ românesc. Când cancelarul Gorceacov a amenințat că va desarma armata română, i s'a răspuns că oștirea care a luptat sub ochii Impăratului Alexandru al II-lea, poate fi adrobită, dar nu se va lăsa niciodată desarmată. La Berlin, I. C. Brătianu și M. Kogălniceanu au apărat cauza pierdută, dar intransigența lor și-a dat roadele în viitor. Telegrama lui C. A. Rosetti, din timpul congresului e în această privință lămuritoare: „Cei mari pot face tranzacții, micile națiuni nu-și pot vinde nici pământul, nici frații, săraci și curați".

La Berlin, România a obținut Dobrogea, cu o graniță trasă însă în defavoarea ei, prin stăruința dușmănoasă a Rusiei. I s'a recunoscut independența, dar condiționată de drepturile acordate evreilor. Cu toată presiunea Marilor Puteri, România a știut să îngrădească art. 7 din Constituție cu garanțiile necesare.

După proclamarea Regatului, începe o nouă perioadă în politica externă a lui Carol I: etapa consolidării.

Pentru a se putea împotrivi expansiunea rusești spre Balcani și năzuințelor imperialiste ale Austro-Ungariei pe Dunăre, România caută și află un sprijin în apropierea ei de Germania.

Se amintesc tratativele cari au dus, în 1883, la intrarea României în sistemul Triplei Alianțe. Din convorbirile ce le-a avut la Gastein și la Viena, I. C. Brătianu și Principele de Bismarck și cu Kalnoky, se vede limpede grija de a păstra, pe de o parte, legăturile culturale ale Statului Român cu românii din Transilvania, de alta aceea de a nu subordona, în caz de războl, conducerea armatei române altui comandant decât Regelui ei. Astfel se statornicește pe trei zeci de ani politica externă a României asigurată împotriva primejdiilor dela Răsărit, fără nici o încălcare a independenței ei de stat suveran, țara noastră își poate desvolta cu deplin folos legăturile sale economice cu Germania.

In 1891 au murit oamenii de stat cari îndrumaseră politica externă a țării, în primii ani ai domniei: I. C. Brătianu și M. Kogălniceanu. De atunci înainte, rolul Regelui devine tot mai important în directivele ei.

El rămâne credincios sistemului său de alianțe, nu numai, cum s'a spus uneori, din cauza legăturilor sale de sânge și de familie ci pentru că el răspundea adevăratelor interese ale țării. Era însă preocupat de greutățile ce sporeau mereu, în urma tratamentului vitreg la care erau supuși românii din Ungaria. Totuși, sentimentele Arhiducelui Francisc Ferdinand, moștenitorul Tronului Austro-Ungar, dădea perspectiva unei îndreptări.

Criza era totuși să se precizeze în ultimii ani ai domniei, în urma politicei balcanice a dublei Monarhii. România avea aci de apărat interesele și aspirațiunile populației românești din Macedonia. In urma primului războl balcanic din 1912, s'a văzut mai limpede legătura între politica Austriei și aceea a Bulgariei. Revendicările românești găseau aci o stavilă, pe care a înlăturat-o numai al doilea războl balcanic, în care armata lui Carol I a trecut a doua oară Dunărea în 1913, și a ocupat Bulgaria, fără lupte. Pacea dela București a fost un succes al Regelui și al politicei sale înțelepte, dar a însemnat un punct de întoarcere în îndrumarea politicei noastre externe.

In 1914, apropierea de Rusia, subliniată de vizita Țarului Nicolae al II-lea la Constanța, a însemnat un pas mai departe. Moartea, care nărula nădejdile unei reorganizări pașnice a Monarhiei vecine, și izbucnirea războiului european au găsit astfel țara pregătită, din punct de vedere moral, pentru împrejurările ce erau să vie. Departe de a fi o piedică în realizarea năzuințelor de întregire ale neamului, politica Regelui Carol I a știut să le pregătească și să le dea temeiul desvoltării sănătoase, în toate domeniile, a Regatului său.

S'a vorbit mult de situația grea în care s'ar fi aflat bătrânul Suveran în Consiliul de Coroană din 3 August 1914, care a hotărât neutralitatea României. De sigur cântăreau greu în judecata Sa, legăturile tradiționale de prietenie cu Imperiile Centrale și în special cu Germania; de altfel nici unul din factorii de răspundere nu-și înfățișa cu inima ușoară intrarea României într'o tabără opusă acelei, în care luptau armatele germane. Numai necesitatea de a afirma dreptul nostru cu armele, al cărei prilej nu trebuia pierdut, era să ridice România împotriva Monarhiei Austro-Ungare. Regele Carol I a murit înainte de a se fi ajuns la această hotărîre; a avut însă cunoștință, cum a arătat Ion I. C. Brătianu în conferința sa dela Ateneu, de înțelegerea cu Rusia, care garanta României, în schimbul neutralității ei, teritoriile locuite de români ale Monarhiei Habsburgice, în cazul când ea ar fi împărțită.

Era de fapt întâia recunoaștere oficială a revendicărilor noastre naționale. Regele Carol I mi tormee și acum fâlele istoriei dar a avut presimțirea că era dat altora să le scrie. In jurul mormântului său dela Curtea de Argeș după o jumătate de veac de domnie glorioasă și rodnică, poporul român a păstrat cu evlavie amintirea acelui care a fost în toate împrejurările și în toată puterea cuvântului, după lozinca neamului său, cel dintâi și cel mai credincios slujitor al Statului și al Națiunei.

Impresii din Germania culese de un Elvețian

Un Elvețian, care s'a întors de curând dintr'o călătorie de afaceri făcută în Germania, scrie următoarele în ziarul „Neue Zürcher Zeitung" (din 20. 11. 40):

Acel care n'a mai avut ocazia să se ducă de jumătate de an în Reichul vecin cu noi, se minunează de anumite lucruri care au rămas întretimp aceleași, după cum se minunează în ce mare măsură a influențat viața economică a celui de al treilea Reich cuceririle făcute începând din primăvara acestui an.

Inainte era suficient să te duci până la graniță și să afli într'o oarecare măsură care este situația și care este moralul populației în țara vecină. Astăzi este cu totul altfel: la S. Margarethen se știe tot așa de puțin despre Bregenz, după cum se știe în Basel despre Freiburg și vice versa. Un fel de zid chinezesc desparte țările și relațiile odinioară înfloritoare la graniță aproape că numai există. Desigur considerente de ordin strategic impun în caz de războiu asemenea măsuri și acest lucru trebuește să fie înțeles și la noi; aceasta nu împiedecă însă ca atât cei din Baden cât și cei din Elveția să regrete că nu știu nimic unul despre altul, în ciuda imediatei lor vecinătăți.

Toate svonurile despre o întrerupere parțială a transporturilor pe cale ferată pe liniile principale Basel-Berlin sau Berlin-Leipzig, care l-ar obliga pe călător să coboare de mai multe ori, sunt cu desăvârșire false. Acel care a avut ocazia să străbată mai multe mii de kilometri prin Germania, așa cum s'a întâmplat cu autorul acestor rânduri, acela are datoria să arate că trenurile merg cu o punctualitate desăvârșită. O noutate pe liniile Reichsbahnului: Conductoare îmbrăcate în uniforme frumoase frumoase și care se bucură de multă simpatie în public.

Acel care ascultă știrile informațiile dela radio, cercetează cu înfrigurare pe tot parcursul, căutând să descopere fabricile de armament, sau de alte materiale de războiu, podurile și cazărmile, pe care aviația inamică le-ar fi distrus, așa cum ar fi trebuit să fie la München, Frankfurt, Weimar, Leipzig, dacă aceste comunicate ar fi fost adevărate. Nu se vede nici o ... iar călătorul care rămâne zile într'una din aceste cetăți, nu poate constata nici o pagubă materială pe care ar fi suferit-o Germania în urma asemenea bombardamente... acele puține orașe, care au ... de suportat un număr mai mare de atacuri aeriene, se poate spune că este o oarecare iritație.

Hrana atât pentru naționali cât și pentru străini este raționată; cei care sosesc în Germania primesc la graniță o cartelă de permisionare, cu ajutorul căreia poate să se hrănească timp de două zile. După aceea primește la hotelul respectiv ... cartelă. Rațiile, în special acele pentru pâine sunt suficiente ... majoritatea elvețienilor ... cei probabil că rația de ... nu le ajunge, deasemenea ... care este obișnuit să bea la ... care și cafea veritabilă nu-i ... place surogatul. Principalul este că organizarea distribuției ... perfectă și că în Reichul German nimeni nu este amenințat să moară de foame.

Ceea ce frapează mai mult pe călătorul străin este că atât în tren cât și în restaurant nimeni nu vorbește despre războiu ... adăpostul antiaerian nu ... timp nici acolo să se vorbească prea mult, toți stând cu ... încordată pentru a auzit ... căzut bombe.

Ca și înainte tineretul, ... află în Norvegia, Olanda, ... sau Franța este plin de încântare, găsind viața interesantă ... mandamentul se gândește ... ca tinerii soldați să nu ... pați numai cu exercițiile militare, ci să folosească ... țările străine așa cum ar fi făcut un turist în timp de pace. Călătoria permisionarilor este așa fel organizată, încât afluxul de soldați să nu turbure traficul normal; sunt puse la dispoziții trenuri speciale pentru permisionari.

Educația școlară gratuită în Germania

Ministrul educației germane Dr. Rust într'o cuvântare ținută la liceul Schiller din Posen, cu ocazia încheierii unei vizite făcute prin ținutul Wartheland — a anunțat o reformă fundamentală în domeniul învățământului școlar.

Incă în timpul războiului Germania a introdus în învățământul școlar gratuit pentru întregul tineret până la vârsta de 14 ani împliniți.

Adolf Hitler a declarat obligatoriu pentru întregul Reich forma învățământului școlar elementar din Ostmark (fosta Austrie). Școala elementară trebue introdusă mai întâiu în ținuturile noui ale Reichului din Ost, având misiunea de a da posibilitate școlarilor înzestrați cu însușiri deosebite, ca după cei patru ani de școală primară să primească o educație gratuită. Cam o treime din totalul elevilor trebue să fie cuprinși în această idee, și pregătiți în vederea unei educații care să fie mult superioară aceleia primite în școala primară. Hotărîrea Fuehrerului înlătură toate piedicile financiare, deoarece școala elementară va fi gratuită. Din școala principală se va face o selecție pentru ... pe urmă cultură. Deja pentru Paștele anului viitor se organizează în Warthegau primele clase ale școlii principale.

Școala medie care s'a desvoltat în vechiul Reich și care era cu taxe școlare obligatorii, trebue ca în cursul reformei, primele patru clase să se contopească cu școlile principale. Atunci există posibilitatea ca a cincea și a șasea clasă să fie puse la școala principală ca școală de alegere. Deoarece generația tânără care iese din clasa a opta a școlii superioare nu mai poate fi considerată ca îndestulătoare pentru necesitățile marei opere germane de construcție școlile de construcție cu șase clase de până acum, cari duceau elevii dela țară până la matură (Abitur) vor fi transformate în instituții cu patru clase și cari vor fi unite principial cu internate. Toate măsurile anunțate de ministrul educației Reichului servesc la aceea de a forma din oameni tineri de diferite origini o generație unitară care să fie pregătită în mod potrivit pentru marile misiuni cari s'au născut pentru Reich îndeosebi în Ost. Pe aceste necesități ale Ostului se pune cea mai mare intensitate și în transformarea planului de învățământ german.

Cum a fost sărbătorită ziua de 10 Decembrie

Solemnitatea dela biserica Studențească Sf. Anton. Asistența. Cuvântările

S'a desfășurat în Capitală, cu o amploare deosebită sărbătorirea zilei de 10 Decembrie, — ziua studențimei române creștine.

La înălțătoarea manifestare care simbolizează începutul luptelor studențești pentru triumful ideii naționale, au participat membrii guvernului și conducătorii Mișcării Legionare, în frunte cu comandantul ei, d. Horia Sima.

A răspuns invitației, delegații ai studențimei germane și italiene, sosiți în țară special pentru această sărbătoare.

Muncitorimea încadrată în spiritul și ordinea Legiunii, a trimis o numeroasă delegație pentru a prăznui, camaraderește, ziua de 10 Decembrie.

Festivitățile au început creștinește, printr'un Te-Deum, oficiat la biserica studențească Sf. Anton, din Curtea Veche, din str. Carol.

Incă dela orele 9 dimineața biserica e arhiplină.

Sunt prezenți toți conducătorii Studențimei, și delegațiile studențești cu drapelele lor.

Serviciul religios a început la orele 9 dimineața și e oficiat de un sobor de preoți format din P. S. S. Georgescu-Edineț, pr. Imbrescu, Andrei Mihăilescu, și diacon Uncu.

In fața Sfântului Altar sunt prezentate drapelele societăților studențești din Capitală, cu președinții or, după cum urmează:

D-nii Viorel Trifa, președintele U. N. S. C. R., Centrul Studențesc București cu președintele său d. Valer Neagoe, Societatea studenților medicinistri cu președ. V. Voinescu Dumitru, Soc. med. veterinară cu președ. d. Maliamu Tiberiu, Soc. stud. teologi cu președ. d. Gușă Teodor, Soc. stud. arte frumoase, cu președ. d. Const. Macri, Soc. stud. educație fizică cu președ. d. Anghelache, Soc. stud. arte cu președ. d. Băișan Șt., Soc. stud. Academia de muzică religioasă cu președ. d. Dinu Nistor, Soc. stud. litere și filosofie cu președ. d. Irimia Cornel, Soc. stud. Acad. comerciale cu președ. d. Toma Vasile, Soc. stud. în științe cu preș. d. Sarbac Traian, Soc. stud. arhitectură cu președ. d. Moroianu Mihail, Soc. stud. artă dramatică cu președ. d. Dragu, precum și numeroși studenți și studente cari au umplut biserica până la ultimul loc, cu d-nii Mazilescu Nicolae și Andrei Vasile șeful studențimei legionare din Capitală.

Răspunsurile religioase au fost date de corul bisericii condus de d. prof. Dobre Cornel.

Deasemenea sunt prezenți la serviciul religios și d. prof. Bazilescu, rectorul Academiei comerciale și numeroși profesori universitari.

La sfârșitul serviciului religios a fost sfințit drapelul Uniunii Naționale a Studenților Români Creștini din întreaga Țară.

Slujba religioasă a luat sfârșit la ora 10 și un sfert, după care drapelele societăților studențești au fost scoase din biserică, printre cordoanele de onoare ale studenților din Capitală, cari purtau cămășile verzi.

Incolonați apoi într'o desăvârșită ordine și disciplină legionară, studenții au pornit spre Casa Studențească, unde la ora 11 fără un sfert au început festivitățile.

Apelul morților și salutul delegațiilor streine

Primul la cuvântul d. Valer Neagoe, care amintește că primul gând trebuește închinat studenților căzuți pentru România Legionară.

D-sa face apelul morților, și după numele fiecăruia răspunde un masiv: PREZENT, al studențimii ridicată în picioare și salutând; apoi întreaga sală cântă Imnul legionarilor căzuți.

D. VIOREL TRIFA salută delegații germani și italieni.

In numele studențimii Reichului vorbește d. dr. RONNEBERGER, care salută studențimea legionară, mărturisind cinstea ce o simte de a fi prezent la o sărbătoare așa de mare. D-sa termină salutând legionărește: Trăiască Legiunea și Căpitanul, și la salutul d-sale corul răspunde cu Imnul național-socialismului „Die fane hoch".

D. VALSERIOTI din partea studențimii italiene fasciste (G. U. F.), salută studențimea legionară. Corul răspunde cântând: „Giovinezza".

CUVANTARILE

D. VIOREL TRIFA ia apoi cuvântul vorbind despre lupta neîntreruptă pe care timp de 18 ani a dus-o studențimea ca să poată trăi ziua de azi.

Lupta studențimii, spune d-sa, se caracterizează prin trei mari trăsături: antisemitismul, lupta împotriva vechilor regimuri și adeziunea totală la Căpitan.

Niciodată studențimea nu și-ar fi găsit un făgaș dacă nu apărea Căpitanul.

Noi simțeam, doream, dar și vream.

D-sa își încheie cuvântarea cu cuvintele:

Cred că sub comanda Comandantului Mișcării Legionare, Horia Sima și a Conducătorului Statului General Ion Antonescu vom face din Români o țară „Ca soarele sfânt de pe Cer".

D. D. GROZA, comandantul C. M. L., își începe cuvântarea prin a aminti că înțelegerea adevărată dintre studențime și muncitorime s'a înfăptuit datorită înțelepciunii Căpitanului și s'a desăvârșit prin lanțul de suferințe și morți.

A luat apoi cuvântul, d. HORIA SIMA, Comandantul Mișcării Legionare care a rostit un mare discurs politic.

Ultimele cuvinte sunt acoperite de aplauze și urale, la care d. Horia Sima răspunde salutând; apoi se cântă imnul „Urlă dușmanul".

Serbarea se încheie cu „Imnul Regal".

Mobilizarea foştilor luptători

(Continuare din pag. I-a)

ţeasa, al încep... De când îl cunoaştem! — dar simpatiile noastre astăzi nu fac decât să rămână. Il văd din primele ceasuri ale unor lupte care începeau, malonul acesta care nu renunţa să se bată, — văd această agitaţie febrilă, această nobilă dăruire a unui om care punea atâta culoare, atâta patetică energie în anii negri de după războiu... Intors de pe fronturi biruitoare, cu un intimidant palmares de erou, cu pieptul acoperit de cele mai înalte distincţii — un piept care nu s'a ferit de foc... — generalul Gheorghe Băgulescu intra din nou în altă viaţă, dar cu aceeaşi armură de cavaler şi soldat. El simţea bine că în graniţele noui, viaţa noastră atât de confuză atunci, avea nevoe de un suflet altul care nu se mai regăsea. Dar cum s'ar fi odihnit soldatul acesta când în clamorile de biruinţă el auzea totuş stridentele ecouri goliţione, şi când lângă atâta doliu el vedea pe aceşti venetici din lozie ghettourile, pe aceşti jidovi cu stomacul grăbit cari veneau la noi să joace mesteroiul peste proaspetele morminte... Şi cum s'ar fi resemnat, mai ales! Impotriva lor, îl vedem ridicându-se... Un alt front se deschidea acum pentru el — şi e sigur că bravul ofiţer nici de data asta n'ar fi putut renunţa... El s'a dat luptelor noastre de desrobire, s'a dat întreg — cum se dă totdeauna! Iar dacă cineva ar sta să caute, din atâta echivoc şi din atâta confuzie, pe oamenii cari au anticipat adevărurile de azi, nu ştiu câţi ar putea să arate mai multă participare decât el, nici mai multe documente trăite! Prieten din ziua întâi al lui A. C. Cuza, el nu-l va uita niciodată, pentru ca să rămână acelaş prieten al tineretului, în care s'a găsit el însuş, de atâtea ori, militant...

Iată-l participând la acest grup politic şi ideologic totodată, care manifesta primele simpatii în ţară la noi pentru doctrinele fasciste mussoliniene, — dar iată-l împotrivă altundeva, în sbuciumul tineretului dela Iaşi, când Gheorghe Uzriceanu era acela, pe atunci comandantul cărămidăriei dela Ungheni, care venia oara să-i prezinte un fel de raport al istovitoarelor zile de muncă... El a fost pretutindeni. Dar,... fireşte! Fireşte, el încetează să fie mai ales o tulburătoare prezenţă pentru atâta amenajat confort al celor puternici, — pentru atâtea ambiţii care se vedeau lovite de vertiginoasa ascensiune a înflăcăratului ofiţer. Şi atunci, — i s'a găsit un exil... cât mai departe! I s'a găsit... o insulă... la extremităţile Asiei — a fost trimis în Japonia!

Dar iată-l astăzi din nou revenit, — şi în ceasul în care este atâta nevoe... El se găseşte acum în fruntea vechilor camarazi de arme — şi în acelaş serviciu al Ţării, cuprins şi el, întreg, în marea operă a Generalului-Conducător.

...Şi iată-l pe toţi adunaţi, iată-i sorbind acum flacările marei comuniuni care se ridică din cripta Timpului nesfârşit unde veghează, mai mult decât doarme, cel mai bun şi cel dintâi dintre noi... Ştim că nu mai suntem atâta de singuri! Ştim că mai sunt Şi Ei! Poate lor procesiune va fi fost astfel o vastă rugăciune numai, — sau poate un strigăt de prezenţă mai mult? Cred mai de grabă că o mobilizare a fost — sufletul nostru în sfârşit adunat, substanţa însăşi, senzurile eterne ale Vieţei din care trăim.

Noi ne plecăm genunchii la trecerea marilor soldaţi de ieri, — şi ascultăm în răsuflarea lor arzătoarele glasuri ale acestui pământ martir...

Dar, Români din toate părţile ţării, descoperiţi-vă astăzi profund: după 6 Septembrie, a trecut pe lângă noi încă unul din cele mai înalte minute ale Istoriei noastre de azi... Şi minutul acesta — acest act unic — este mobilizarea Eroilor, mobilizarea foştilor luptători.

10 DECEMBRIE

Covârşitorul fapt naţional de care am vorbit, n'ar vrea totuş să mă facă să uit sărbătoarea zilei de 10 Decembrie, începutul luptelor studenţeşti. Trebue să-i dăm aici un cuvânt, — chiar în graba acestei nopţi întârziate care ne obligă să terminăm, care ne cere să dăm manuscrisul... Vreau să evoc un cântec îndepărtat — şi atâtea glasuri de demult, să le fac din nou auzite.

10 Decembrie 1922 este ziua în care tineretul român, el în' reşte, şi el cel dintâi, simte, — dar de data asta până la sânge — alarma pe care A. C. Cuza nu încetase s'o dea pentru apărarea formelor naţionale de viaţă într'un Stat surpat din temeliile lui, ameninţat să se descompună. In opinia începuse să se vântura tot mai insistent lozincile marelui om dela Iaşi, — dar timida agitaţie din Universităţi abia în acearsă şi de 10 Decembrie prinde pentru prima oară contur, şi vijelioasa ei protestare străbate Ţara, ca un strigăt al inimii colective, dela un capăt la altul. A. C. Cuza se ridică în luptă...

Avea cu aproape 20 de ani mai puţin decât azi, — ...când totuş nu s'ar putea spune că ar fi cu 20 de ani mai bătrân! Era, cu un singur cuvânt, TÂNĂR, ca în ceasul acesta în care din nou se impune să ne gândim la dânsul... Iar în jurul lui, — tot ce aveau Universităţile noastre mai curat şi frumos! Paulescu la Bucureşti, la Iaşi venerabilul profesor Găvănescul şi Şumuleanu, Traian Brăileanu în sfârşit, sau Cătuneanu la Cluj, atâţia alţii pe cari îi uităm. Dintre studenţi, aceleaşi admirabile figuri se strâng în jurul marelui cărturar. Costache Dănulescu ţine cu o mână sigură Centrul Studenţesc dela Bucureşti, Tudose Popescu conduce cu înverşunarea străvechilor arcaşi studenţimea dela Cernăuţi, iar la Iaşi îl găsim pe Corneliu Codreanu lângă vechi camarazi dintre cari atâţi au pierit, — alţii, mai fericiţi, izbutind să se ridice şi să triumfe peste valul prolivnic... Vasile Prelipceanu, Ilie Gârneaţă, Marcel Adam, Ionel Moţa, Ghiţă Uzriceanu, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, atâţia alţii, martiri, dispăruţi — nu n'am izbuti să-i uităm pe niciunul!

De atunci lupta continuă, destule jertfe care se ştiu, — cu atâtea altele anonime sau care se uită! Morţii îşi primesc astăzi recunoaşterea emoţionată a marilor biruinţe, pe care e sigur că ei mai întâi le-au făcut. Dar cine ar mai izbuti să calculeze acum, fie chiar oricât de sumar, atâtea zile, atâţi ani de negre puşcării ai unui Uzriceanu sau Adam, ai lui Prelipceanu desigur, sau cine să spună atâtea lovituri primite în lupte de un Titus Frangulea, de Usatiuc, de Mihai Manea and Petru Stati, de Popaiu, de Muchichescu, de Antoniu, Cănută sau Virgil Rusu, de Haralamb Vasile în sfârşit — fără să putem aminti aici nici chiar pe toţi cei mai încercaţi dintre ei!

Dar pe jertfele lor comune s'au ridicat toate orizonturile şi perspectivele noastre de azi — şi poate chiar numai atât, încă le este destul...

Acesta este cuvântul nostru, — acesta este „10 Decembrie".

El seamănă în orice caz foarte puţin cu cel de acum 18 ani de pildă — şi va semăna mai puţin poate cu acela pe care vom avea să-l sărbătorim peste un an, peste doi,... sau poate zece dacă va trebui.

TOMA VLADESCU

ERRATA. — Intre mai multe erori de tipar strecurate în numărul nostru trecut, e bine totuş să îndreptăm:

In articolul „Ardealul libertăţilor noastre", la sfârşit: „...Românii liberi de MAINE..." cum a fost scris, nu de „MANIE", cum a apărut;

Apoi în articolul „O luptă pentru adevăr", un vers a apărut:

L'AMOUR du genre humain... etc. Dar toată lumea cunoaşte versul celebru al mizantropului:

L'AMI du genre humain n'est point du tout mon fait

Mai sunt şi altele, în sfârşit,... pe care le trecem. — T. V.

Camaraderia dintre arma aeriană germană şi italiană la Canalul Mânecii

După cum anunţa comunicatul înaltului comandament al Armatei germane, unităţile corpului aerian italian s'au distins cu prilejul unui atac victorios asupra unui port englez. In legătură cu aceasta am aflat următoarele amănunte:

In după amiaza zilei de 11 Noembrie, mai multe escadre de avioane grele de bombardament italiene şi germane, au săvârşit un atac împotriva Angliei. Cu toate că timpul s'a preschimbat deodată în furtună, formaţiunile aeriene şi-au atins ţinta după un sbor lung deasupra mării, unde au trecut numai la efectuarea unui atac asupra unui important convoiu. Apărarea antiaeriană inamică, a deschis numaidecât un viu foc asupra formaţiunilor de bombardament. Aceasta nu i-a împiedicat însă pe aviatorii germani şi italieni de-aşi arunca bombele asupra ţintelor cu mare precizie. Mai multe vase şi instalaţii ale portului au fost lovite de nenumărate bombe. Au fost scufundate şapte vase comerciale cu circa 40.000 tone, iar alte cinci grav avariate. Instalaţiile portului au avut deasemenea mult de suferit...suferit. Un însemnat număr de vânători englezi de modelul „Spitfire" şi „Hurricane" s'au pus în faţa atacanţilor. După o luptă înverşunată, ei au fost împrăştiaţi de Messerschmitt-urile 109 germane şi Fiat-urile italiene, forţându-i să se retragă. In total au fost doborâte 17 avioane inamice, şi anume 18 de către aviatorii italieni.

1930 — an prevestitor de mari prefaceri în Europa

de arhitect Muncicheseu Tunari

Acuma, când aproape întreaga Europă e prinsă în imensa horă a morţii, încercăm să stabilim şi noi cauzele acestui cataclism. Ne uităm în urmă cu toată luarea aminte şi cântărim semnele, faptele şi vorbele acelora ce au de un deceniu soarta lumii în mână.

Ne grăbim deci, de a face afirmaţiunea că primul zângănit de armă s'a fost auzit în anul 1930. In adevăr:

Italia, prin conducătorul ei Mussolini, declară războiu tratatului de pace dela Versailles.

La Roma, cu prilejul unui discurs, ducele a declarat:

„Revizuirea tratatului de pace, „nu este, mai ales în interesul „italian, ci în interesul european-„mondial. Aceasta nu este un lucru absurd, nici de nerealizat, „fiindcă această posibilitate de „revizuire este prevăzută chiar „în pactul Societăţii Naţiunilor. „Absurdă este numai pretenţia „imutabilităţii tratatelor. Cine „este acela care violează pactul „Societăţii Naţiunilor? Sunt a„cele cari la Geneva au creiat şi „vor să menţină perpetuitatea a „două categorii de state, adică „state armate şi dezarmate. Cum „se poate pretinde că această co„medie să dăinuiască la infinit, „când înseşi protagoniştii ei în„cep să fie obosiţi? Italia se înar„mează, cum se înarmează şi ce„lelalte ţări. Atâta timp cât va „dura curentul acesta, tunurile „sunt lucruri mai folositoare de„cât cuvintele frumoase"...

Acest epocal discurs a însemnat pentru cei ce vedeau obiectiv lucrurile, o categorică provocare de războiu faţă de „Societatea Naţiunilor".

LA NOI

A. C. Cuza, comentând acest discurs în „Apărarea Naţională" din 25 Noembrie 1930, încheia astfel, articolul său:

„Societatea Naţiunilor este o „întreprindere jidănească, ab„surdă: în plin faliment".

Este inutil, cred, ca să mai insistăm acuma asupra argumentelor pe care A. C. Cuza le folosea pentru ca să întregească definiţia sa. Timpul a confirmat pe deplin toate aceste afirmaţiuni, cari s'au împlinit întocmai ca nişte profeţii.

HITLER, BIRUITOR IN ALEGERILE DIN 1930

Un alt eveniment care se produce în anul istoric 1930, a fost fulgerătorul succes al Naţional-Socialismului german. Astfel, în alegerile din 15 Sept. 1930, hitleriştii obţin 6.401.210 voturi cu ajutorul cărora intră în Reichstag 107 deputaţi. Rezultatul din ultimele alegeri — 1928 — fiind cu mult inferior: 609.771 voturi, cu 12 locuri, este uşor de înţeles surpriza pe care au produs-o în cercurile jidăneşti, aceste alegeri. Prin acest rezultat, Adolf Hitler face un formidabil pas în istorie. Programul lui, exprimat de atâtea ori în discursurile ţinute era cunoscut: Intregirea Germaniei prin revizuirea tratatelor şi dărâmarea dominaţiei bancare jidăneşti care asuprea de atâta vreme întreaga economie a Germaniei. Amândouă, aceste revendicări loveau în Societatea Naţiunilor şi în patronii ei. Deaceea, panica începe să se contureze pe cerul pacifiştilor domiciliaţi în „gheţoul" dela Geneva. Imperiul democraţiei — în acea vreme — era format din: Franţa şi Anglia. Aci, ideile utopice ale liberalismului masonic, se aflau la ele acasă.

GLASURI IZOLATE DE IMPĂCARE

Totuş, au apărut chiar în acest haos democratic, câţiva izolaţi, cari, dându-şi seama de pericolul zilei de mâine, au început o acţiune de conciliere cu Germania. Cel ce se situa, în acea vreme, în fruntea acţiunei era: Gustav Hervé, directorul ziarului parisian „La Victoire". Acesta, migrează fără teamă de ridicol, încheierea unei aliante franco-germane, îndreptate împotriva comunismului. In acest scop, Gustav Hervé s'a adresat lui Hitler şi altor şefi ai partidelor naţionaliste din Germania, propunându-le un acord pe baza următorului program:

FUEHRERUL HITLER

1) Retrocedarea Coridorului către Germania şi anexarea Lituaniei de către Polonia;

2) Garantarea independenţei Poloniei astfel constituită de către Franţa şi Germania;

3) Anularea planului Young;

4) Libertatea pentru Germania de a se înarma după voie;

5) Acordarea de colonii şi de mandate coloniale, Germaniei;

6) Germania să-şi ia angajamentul că nu va ataca niciodată Franţa şi că se va uni cu Franţa pentru a apăra statutul teritorial european astfel creiat şi pentru a lupta împotriva bolşevismului.

Propunerile acestea, deşi nu veneau în mod oficial din partea Franţei, ele au fost totuş primite cu simpatie de către căpitanul Erhard, comandantul naţionalist german şi chiar de Adolf Hitler, care avea o rezervă asupra puterii de influenţă pe care Hervé ar avea-o asupra partidelor din Franţa precum şi asupra opiniei publice.

La 9 Noembrie 1930, Gustav Hervé, scria în „La Victoire":

„Din nenorocire nu am nici o acţiune directă asupra guvernului „francez.

„Tot ce pot încerca este ca să „aduc opinia publică franceză şi „în special o fracţiune importantă „a partidelor naţionale şi naţiona„liste franceze, la ideia unei recon„cilieri franco-germane..."

Şi mai departe:

„Dacă Franţa nu se înţelege cu „Germania, mai curând sau mai „târziu se va ajunge la un nou răz„boi între cele două Ţări..."

HERVÉ A PREDICAT IN PUSTIU...

In adevăr pe Hervé nu l-a ascultat şi nu l-a înţeles nimeni, pentrucă naţionaliştii pe cari îi căuta acest mare vizionar erau puţini, iar interesele democraţiei iudaice nu puteau fi încadrate în visul de pace al lui Gustav Hervé. Acţiunea sa, n'a avut, din această cauză, răsunet nici în Germania. Mai târziu se va vedea cât de inspirată a fost acţiunea acestui mare izolat şi cât de criminală a fost îndărătnicia oamenilor politici cari n'au vroit să audă de o astfel de propunere.

A. C. CUZA ESTE DIN NOU PREZENT

Neobositul şi marele vizionar dela Iaşi, urmărea îndeaproape frământările din Apus.

La 5 Oct. 1930, A. C. Cuza, publică în „Apărarea Naţională" un articol intitulat: „Programul Hitler şi programul Cuzist", din care reproducem:

„Izbânda programului Hitler, „în alegerile dela 15 Sept. a. „c. cu 107 reprezentanţi, noi, fi„reşte, am aclamat-o cu bucu„rie din partea L. A. N. C., ca o „strălucită izbândă a progra„mului Cuzist. Sau pretinde „vreun român cu bun simţ că „trebuie să ne întristăm. Dar „iată tocmai de ce este vorba... „Ar fi: Să nu ne bucurăm că un „mare popor de 70 milioane „locuitori şi de o cultură supe„rioară, urmează aceeaş direc„ţie ca şi a programului cuzist, „ci să plângem.

„Motivul:

„Că Hitler luptă pentru des„fiinţarea tratatelor dela Ver„sailles şi dela Saint-Germain!

„Dar noi Românii pentru ce „luptăm? Ca să putem scăpa „de robia la care am fost su„puşi, prin aceste tratate, cari „desfiinţează suveranitatea Na„ţiei Româneşti, supunând-o să „fie stăpânită de jidănimea pa„razitară"...

„OMUL CAVERNELOR"

„Ieri ni se spunea nouă, ce„lor cu program Cuzist că sun„tem „barbari" şi că facem Ţara „de râs în străinătate. Mie, la „1918, mi-a zis C. C. Arion de „pe banca ministerială că sunt „**Omul cavernelor**".

„Azi, în Germania Cuză se „afirmă 6 milioane 400 de mii „ca „oameni ai cavernelor", „cari simt, gândesc şi voesc ca „mine: alegând 107 reprezen„tanţi, cari să susţină în marea „adunare a Naţiei Germane, „realizarea măsurilor, cuprinse „în programul Hitler, identic cu „programul Cuzist.

„Ce va fi mâine? Intelectua„lii români să înţeleagă, cel „puţin în ultima clipă:

„O nouă orientare politică apare aici..."

Şi în sfârşit:

„Ţin dar să supun reflecţiei „tuturor Românilor, această for„mulă:

„Acţiunea cuzistă, care are ei „o necesitate internă superioară „este astăzi şi o necesitate exter„nă.

„Aceleaş cauze, produc aceleaş „efecte. Aceleaş efecte, cer ace„leaş măsuri. Aceleaş masuri, de„termină aceeaş acţiune pentru „a le realiza. Aceeaş acţiune de „realizare, unește pe acei cari o „îndeplinesc..."

...Dar şi de data aceasta, oamenii politici ai României au rămas nepăsători faţă de strigătul lui A. C. Cuza. Glasul lui nu este ascultat nici atunci când porneşte dela tribuna Camerei:

„Pânǎ iudaice trebuie să i se „substitue o pace creştină", strigă A. C. Cuza. „Revizuirea tratatelor pe cale paşnică, va evita „revizuirea sângeroasă pe cale de „războiu"...

Dar, Ţara, nu l-a ascultat pe A. C. Cuza...

In acea vreme fabrica de opinii din Sărindar, era în floare. Toţi oamenii politici erau tributarii lui Bubi Brănişteanu. De aci porneau în valuri succesive campaniile de calomnie împotriva naţionalismului.

Timpul însă a lucrat în favoarea noastră.

Astăzi, când stăm faţă în faţă cu Israel putem trage următoarele concluzii:

1) Cei ce au crezut în forţa copleşitoare a naţionalismului au trăit, au astăzi mândria de a nu fi crezut în himere.

2) Dacă politica externă a Ţării ar fi fost îndreptată — aşa precum a preconizat-o acum 10 ani A. C. Cuza — spre axa care ce se aprindea în Germania naţional-socialistă, n'am fi mai avut de îndurat marile tragedii din vara anului 1940.

3) Antisemitismul nu este un „fenomen trecător" cum pretindea Sărindarul. El este o doctrină mistică care va dura până la totala extirpare a cauzei care l-a determinat.

Anul 1930 a fost prevestitor de mari zdruncinări. Cei ce n'au vroit să le înţeleagă atunci, sângerează astăzi.

„Câte puteau ca să nu fie", dacă iluminatul Hervé ar fi fost luat în serios! Iar noi, nenorocite victime ale unor ambiţiuni trecute, de câte n'am fi putut scăpa dacă am fi ascultat pe cei mai români dintre noi!

Acuma se cade să le închinăm respectul nostru. Să mergem pe drumul pe care ei — cei puţini — l-au arătat cu mult înainte. Poate, în felul acesta vom regăsi ce-am pierdut şi vom reface ce-am spulberat. Altfel vom trăi viaţă chinuită de sclavi.

Să credem cu toată încăpăţânarea în forţele vii ale naţiei.

Cine nu crede în nimic, n'are dreptul la viaţă!

FAPTE ȘI COMENTARII

JIDANII IN FRANȚA DE ASTAZI
Zidul Plângerilor

REPORTAJ de FERRI-PISANI

„Trebuie să considerăm jidanii ca un popor strein. Ar fi o umilire prea mare pentru poporul francez să fie guvernat de rasa cea mai joasă din lume"
Napoleon

Când, într'o zi cenușie de toamnă, nearienii din zona ocupată se prezentau la poliție pentru a li se menționa pe carnetele de identitate cuvântul „Jidan", mă duceam în ghetto-ul parisian să mă interesez de starea sufletească a locuitorilor.

La începutul acestui cartier, care este traversat de rue de Rosiers, mâini anglofile au sfâșiat afișele tricolore prin care sunt invitați piloții puși în disponibilitate să se constituiască în escadrile de voluntari, pentru a răzbuna Mers-el-Kebir și Dakar. Sfâșierea acestor afișe este opera jidanilor, ca și focurile de armă trase asupra santinelelor germane. Jidanii sunt acei care caută să semene panica prin oraș, cu fraze ca acestea:

— „Havre nu-i decât ruină. Englezii se pregătesc să debarce la Boulogne... Rușii au invadat Germania"...

Vești fantastice cărora anumiți Francezi le dau crezare.

Dar nu numai jidanii din ghetto trăesc în sărăcie și mizeria cea mai mare. Dacă părinții locuesc pe rue des Ecoffes sau rue des Rosiers, fiii lor străbat distanța care separă cartierul Temple de rue Sentier și din cea mai fragedă tinerețe fac afaceri la bursă, dacă nu sunt angajați într'un serviciu sau pe lângă un profesor de universitate.

LA SINAGOGA

După ce m'am apropiat de săracii din neamul lui Israel, am voit să văd pe jidanii care, fără să fie încă bogați, sunt burghezi. Am găsit aceasta în rue Buffault.

In sinagogă, nici o imagine, nici măcar pe vitralii, care sunt împodobite cu inscripții ebraice. Altarul de sacrificiu este înzestrat numai cu un volum care conține Biblia și Thalmudul și un sfeșnic cu 7 brațe. Asta-i totul. In aceasta, numai o parte dintre bănci este ocupată. Acești jidani aparțin clasei mijlocii. Cei mai mulți, acei care ne-au luat vapoarele, morile, băncile, magazinele mari, cinematografele, drumurile de cale ferată, pe scurt, aristocrații izraeliți; aceștia au plecat din primele zile în exod.

Sunt aici vreo două sute, să asiste la slujbă, cu pălăriile în cap, cei mai apropiați de altar poartă pe umeri un șal alb, fără îndoială în amintirea vălului sub care jidanii din Ierusalim își ascund lamentările în fața zidului. Acest șal este poate unicul punct plus din întreaga slujbă. Căci acești streini credincioși nu stau îngenunchiați în rugăciune. Ridică capetele ca și cum ar prezenta umilința trecătoare și aruncă în jurul lor priviri revoltate. Gesticulează și se interpelează. Nu imploră: pretind.

La vechii Evrei nu se întâmpla așa ceva. Pentru jidanul modern, recompensele și pedepsele lui Jehova se aplică aici. Sanhedrinul din Ierusalim a condamnat pe Christos din ciudă, când poporul lui Iuda, căruia Fiul Omului i-a promis împărăția Domnului, a înțeles că această împărăție nu-i din această lume ci împărăție mistică, fără bani, printre îngeri.

Căutăm zadarnic cu privirea, în această adunare vreun tânăr. Generația tânără este necredincioasă sau toată abilitatea rasei a trecut de linia de demarcație, lăsând bătrânilor grija să părăsească băcănia, biroul, atelierul... și să se roage? Dar în ce limbă se roagă? In ebraică? Yidiș? In ce franceză de nepriceput repetă ei încontinuu același verset? Care este sensul acestui psalm? Este promisiunea lui Ezechiel făcută Rachelei: „Te vei înălța și copiii tăi vor reclădi ruinile vechi și străinii vor fi acolo să vă pască turmele voastre și fiii străinilor vor fi muncitorii și vierii voștri" Profeție care aproape era să se realizeze în epoca dintre războiul Mondial și cel din 1940.

Dominația jidovească în lume

In Statele Unite, la toate posturile de conducere administrativă, sunt jidani: Lewis, Morgenthau, Samuel Gompers și primarul New-Yorkului. Ei au avut trusturi în America de Nord: băncile, alimentația, cinematograful, zahărul, magistratura și chiar stupefiantele, cum s'a aflat la arestarea rabinului din Brooklyn, Isaac Leifer.

In Europa, comandau pretutindeni, în spatele paravanului politicianilor democrați. Fără Franco și victoria lui asupra internaționalismului jidanului ungur Kleber, Spania ar fi fost și acum prada jidanilor Maura, Fernando de Los Rios și Zamora.

In aceeași epocă, Grecia a putut fi văzută în mâinile lui Israel Israelos (alias Venizelos); Australia sub doi jidani, guvernatorul Isaac Isaaco și prin ministrul Lyons, în timp ce India avea vice rege pe un Rufus Isaac, zis Lord Reading; Palestina avea comisar suprem pe jidanul Herbert Samuel, în Mexic era președinte jidanul Cardenas, iar șeful Irlandei — jidanul de Valera.

Belgia n'a aparținut, la o anumită epocă, jidanilor Vandervelde și Hymanns? Austria a stat zece ani încovoiată sub Bauer, Adler, Seidz et Co? Italia a fost supraveghiată de jidanii Nathan, Sonnino și Luzzati; Cehoslovacia a fost jucăria jidanului Krofte și a semijidanului Beneș, care era reprezentat la Paris prin jidanul Osusky.

Incăpățânarea democrațiilor iudeofile în contra lui Mussolini vine de acolo că împăratul Etiopiei era un semit apărat la Geneva de un jidan Gaston Jeze, în timp ce președintele Societății Națiunilor era jidanul Wallach Meer, zis Finkelstein, zis Litvinov. El hotăra războiul sau pacea până'n fundul îndepărtat al Asiei unde, în 1937, armatele chineze aveau ca general pe jidanul Abraham Cohen.

Prin băncile jidovești din New-York, Amsterdam, Londra și Paris, Neamul lui Israel controla petrolul: Standard Oil, Royal Dutch și Anglo-Persian Oil. Vickers aparținea jidanului Zuckerman (acel sir Basil Zekaroff, cu 30 miliarde!).

Atotputernici în finanțe și politică, au urcat în toate țările scara socială. Intrați timid în Franța cu ocazia revoluției, Israel, sub a doua Restaurație se așează în salon. Sub al doilea Imperiu, împărțește patul cu ducesele și fiicele pairilor; sub republica a III-a alungă pe francezi de acasă sau îi obligă să lucreze pentru el. Când Blum-Karfunkelstein ajunse la putere, ministerul său număra exact 53 israeliți: miniștri, sub secretari de stat sau șefi de cabinet. Franța a ajuns să întrețină un milion de emigranți, jidani rebeli față de orice asimilare.

Dar cartierul general al jidovimii era Londra. In 1938, la 825 contribuabili englezi care să declare un venit mai mare de un milion de lire se găsesc numai 6 care să nu fi fost jidani. Presa aparține lui Israel: „Daily Telegraph", cu lordul Burnham, șeful familiei Fawson-Levi; „Daily News", cu Kathstein; „Daily Express" cu Blumenthal; „Graphic" cu Wolff; „Westminster Gazette" cu Sir Mond; „Standard" cu Beiziel. Deasemenea steaua Sionului strălucește astăzi pe blazoanele engleze cele mai vestite.

Ori, Londra comanda Parisului. Când Daladier a oprit pe Francezi să atace un jidan, atunci când un jidan putea ataca pe un Francez, acest decret a fost dat după cererea baronului Rotschild și a marelui rabin de Strasbourg.

Germania a fost desmembrată de jidanii Rathenau, Hugo Preiss, Kurt Eisner, Grandnauer, Heineman, Hirsch. Pretutindeni jidani: La Dresda, München, Hamburg. Până și șeful poliției din Berlin, Bernard Weiss, era jidan.

Când Germania a devenit antisemită, City-ul judeo-masonic din Londra a lansat S.O.S., la care toate consistoriile din lume au răspuns prin „Războiul rasismului". Ca și când Israel, inasimilabil totdeauna, n'a aplicat alor săi rasismul cel mai strict!

ALTE ASPECTE ALE ACESTEI DOMINAȚII

Revoluția germană din 1918 a fost mai puțin o mișcare sovietică decât o ajungere la putere a jidanilor. Inainte de 1918, jidanii din Germania n'au avut nimic pentru ei. După 1918 ei posed toate țările. In timp ce jidanul cu devizele lui își acumula pământ, case, uzine, lucrătorul german îndată ce punea mâna pe salar, alerga la magazinul cu alimente, de frică ca, între momentul când trecea pe la cassă și momentul când cumpăra rația sa, prețul pâinii să nu se fi dublat. Astfel au murit 100.000 de germani de miserie psihologică, sub semnul stelei din Sion. Jidanii au ruinat al II-lea Reich, așa cum au ruinat a III-a Republică Franceză.

După toate acestea, cum îndrăznim să ne mirăm de mișcarea antisemită? Ura jidanilor durează din toate timpurile și în toate țările. Neamul lui Israel a fost debordat de locuitorii Alexandriei, de Romani, de Perși, de Arabi, Turci și de toate popoarele creștine.

„Marea, incendiul, Evreii, sunt flagelele omenirii", este scris pe mormântul lui Tut-Ank-Ammon. Sallust, cu 34 de ani înainte de Isus Christos, scria: „Această națiune scelerată răspândește moravurile și intrigile sale în toate țările". Tacit, cu 120 de ani după Isus Christos, spunea: „Jidanii nu sunt decât ură și ostilitate în contra tuturor oamenilor". Judecata lui Sutler asupra lor nu este mai puțin aspră: după dânsul, creștinul n'are un dușman mai crud decât un jidan adevărat". Isabela catolica i-a culcat; cu 50 ani mai târziu, Spania era ruinată. Au trebuit să fie alungați. Sub Philippe-Auguste, jidanii au ajuns să posedă trei sferturi din Paris; au trebuit să fie alungați.

Când Hitler intra în Viena, 90% din imobilele capitalei Austriei erau în mâinile jidanilor. Au trebuit să fie alungați.

IMINENTA DEBARCARE A TRUPELOR GERMANE IN ANGLIA

MARILE PREGATIRI FACUTE DE GERMANIA PE COASTA CANALULUI MANECEI

S'AU INSTALAT TUNURI GRELE CU TRAGEREA LUNGA CARI AU RAZA DE BATAIE LA 28 MILE

LONDRA VA PUTEA FI BOMBARDATA DUPA COASTA FRANCEZA A CANALULUI

Artileria grea germană pe coastele Mânecei

O debarcare a forțelor germane în Anglia este astăzi mai posibilă și mai iminentă ca oricând. Aceasta este opinia unanimă a experților militari de pe frontul anglo-german și în sprijinul ei vin o serie de fapte cari merită să fie consemnate. Astfel, bombardamentul tot mai intens al aviației germane asupra Londrei și principalelor orașe ale Angliei, au adus populația la limita rezistenței morale și fizice. Zilnic lungi convoaie de manifestanți protestează împotriva acestui război absurd, și glasurile lor s'au făcut auzite până în Camera Comunelor. Se înțelege că într'o astfel de stare de spirit problema rezistenței nu se mai poate pune pentru multă vreme. Deatfel apelurile aproape disperate pe cari Anglia le-a adresat Statelor Unite, cum și declarațiile recente ale d-lui dr. Goebbels, care a spus că strâmtul Canal al Mânecei nu poate reprezenta pentru Anglia o garanție de securitate mai bună decât a însemnat Linia Maginot pentru Franța, sunt amănunte de natură să întărească și mai mult credința că evenimentele se vor precipita și în curând — cu tot anotimpul înaintat — războiul germano-englez va intra într'una din fazele cele mai active.

In timp ce primele avioane germane aduceau asupra Londrei, cu bombele lor, lumina silei, reflectoarele s'au îndreptat spre avangardele escadrei germane care planau fără nici un zgomot asupra Londrei și artileria anti-aeriană a deschis focul său, cu o viteză necunoscută până acum împotriva avioanelor germane.

Dar scurt timp după aceea tunurile amuțiră în câteva [illegible] toare și reflectoarele se stinseră, deoarece roiuri întregi de [illegible] grele au aruncat, pe alocuri [illegible] mai dela o înălțime de 38 [illegible] sute de kilograme de bombe supra-explosive asupra [illegible] lor unde se aflau instalate reflectoarele și artileria antiaeriană.

Personalul apărării antiaeriene a încercat, desigur, să reînceapă din nou focul, dar îndată ce primele reflectoare iluminau iar cerul sau se [illegible] loviturii de baraj, apăreau [illegible] lungi de bombardiere [illegible] la înălțime mică și goneau în adăposturi echipagiile tunurilor și reflectoarelor. După două [illegible] asemenea atacuri aceste posturi n'au mai început nicio acțiune de apărare. Când apoi avioanele germane au plecat în formații din cele mai strânse, în multe părți nici nu se mai putea [illegible] vreo acțiune de apărare antiaeriană.

Au fost aruncate în [illegible] 70.000 kilograme bombe explosive precum și 80 până la 100.000 bombe incendiare.

Aviația germană a adoptat o nouă tehnică a bombardamentului aeriene

In legătură cu apropiatele mișcări ofensive ale Germaniei, trebue semnalată noua technică a bombardamentelor aeriene germane. Astfel după cum se anunță din Londra, locuitorii capitalei britanice au fost surprinși din primele ore ale serei din 8 Decembrie, de focuri luminoase asupra întregului oraș. Deoarece nu se auzi nici un zgomot de motoare, se credea că apărarea aeriană a Londrei încearcă iar unul din noile sale secrete de apărare antiaeriană. In curând a ieșit la iveală că era vorba de numeroase bombe luminoase aruncate de avioanele germane care zburau deasupra Londrei cu motoarele oprite.

La început londonezii și-au bătut joc de aceasta: „Herr Hitler nu mai are bombe explosive, de aceea avioanele sale aruncă numai bombe luminoase".

Dar după puține minute întreaga Londră a putut afla că atacurile de până acum asupra Londrei pot fi intensificate și mai mult. Scurt timp după apariția bombelor luminoase a început o grindină de bombe explosive asupra anumitor cartiere ale orașului, incendiând blocuri întregi de case.

Pe coasta Canalului Mânecei s'au instalat tunuri uriașe capabile să bombardeze Londra

Acestui tablou apocaliptic trebuie să mai adăugăm amănuntul relatat de agenția „Tass" că pe tot întinsul Coastei franceze înaltul Comandament german a instalat baterii de coastă de mare calibru cu un tir care depășește 23 mile. Aceste baterii, întărite cu numeroase piese grele aduse din primele rânduri ale liniei Maginot pot ține sub un puternic baraj de foc întreaga coastă de Sud a Angliei. In plus — și aceasta pare să constitue unul din elementele surpriză ale ofensivei viitoare — înaltul Comandament german a dispus instalarea pe coasta Canalului Mânecei, a unor tunuri uriașe, gen „Dike Berta", cari vor putea bombarda, cu proectile cu mult mai uriașe, Londra.

Este deci de sine înțeles că după declanșarea acestui infernal val de foc, din aer și de pe coastele Franței, posibilitatea unei debarcări germane în Anglia nu mai pare atât de „imposibilă" pe cât se caută a fi prezentată.

Muzeele în războiu

O veste venită din Köln arată că muzeele germane nu duc lipsa visitatorilor, în timpul războiului actual. Firește că operele de artă excepționale au fost din timp puse la adăpost. Dar au rămas o sumedenie de opere vrednice de interesul visitatorilor, iar chiar criticii de artă sunt surprinși să vadă opere noui de tot prețul, provenite din galeria a câte unui colecționar. Efortul de primenire, pe care l-a întreprins conducerea muzeelor, în gândul de a înlocui piese retrase provizoriu din sălile unde erau expuse, și-a dat roadele, trezind tot felul de probleme de artă, încă nediscutate.

E un fapt că, în timpul războiului, numărul vizitatorilor a crescut. Spre a nu lua decât un exemplu: sala muzeului din Colonia, unde se țineau conferințe pentru amatorii de artă, întrunește acum câte 400—500 de ascultători, în loc de 250, ca mai înainte. Din multe alte orașe vin vești asemănătoare. Lucrul este cât se poate de explicabil dacă ne gândim la interesul pe care-l poartă Germania culturii acelor popoare de care e legată și dacă ținem seama, pe de altă parte, de calitatea vorbitorilor. Nici cei din urmă și nici publicul de azi nu mai plutesc în semi-cultură.

Rostul conferințelor acestora este să ușureze înțelegerea operelor de artă, a căror contemplare este, în definitiv, principala năzuință a fiecărui amator de artă. O asemenea pornire explică de ce publicul de azi, preocupat din ce în ce mai mult de problemele mari ale vieții, frecventează în număr mare și de bună voie muzeele. Așa se face că până și în timpul ofensivei din Vest, muzeele din zona războiului erau permanent deschise.

Un sistem de alianțe militare de o importanță fără egal

Pactul tripartit încheiat la sfârșitul lui Septembrie între Germania, Italia și Japonia, a fost o surpriză pentru toată lumea nu numai pentrucă el reprezenta un bloc de state, cum lumea nu avusese încă până acum, ci și un sistem de alianțe militare de o importanță fără egal.

După cum chiar pactul însuși nu reprezintă interese particulariste sau menite să satisfacă interese momentane în legătură cu războiul actual, ci are orizonturi mult mai largi, tot astfel și motivele, care au determinat încheierea acestui bloc între Japonia și puterile Axei își au originea în marile idei directoare, care au stat la baza renașterei revoluționare a acestor popoare tinere, punându-le în opoziție față de lumea veche condusă de Anglia. Aceste popoare s'au regăsit pe acelaș drum nu din pricina lipsei de spațiu, lipsă care este proprie atât Germaniei cât și Italiei și Japoniei amenințând popoarele respective la o sărăcie lentă, ci regăsirea aceasta a fost determinată de o comună concepție de viață, care există cu toată deosebirea ce-ar putea rezulta din caracterul diferit al culturilor asiatice și europene. Aceste 3 puteri nu urmăresc să constitue un instrument vremelnic de cooperare politică, ci o comunitate viabilă pentru realizarea unei noui comunități mondiale.

PACTUL FACE IMPOSIBILE ACȚIUNI MILITARE NOUI IN EUROPA

Puterile Axei au tot atât de puțin nevoie de sprijin militar împotriva Angliei, după cum Japonia n'are nevoie de sprijin în operațiile ei împotriva Chinei. Totuși în pact se prevede că „în cazul când una din părțile semnatare ar fi atacată de o putere care pentru moment nu este implicată în războiul european sau în conflictul chino-japonez", celelalte părți au obligația de a interveni cu toate mijloacele lor politice, economice și militare, sprijinind puterea atacată. Este vorba deci de o alianță pur defensivă, care nu este îndreptată împotriva niciunui stat din lume, ci numai împotriva aceluia, care ar ataca una din puterile semnatare.

Un asemenea stat, care după cum este astăzi situația, n'ar putea fi decât de dincolo de Ocean ar trebui să angajeze dela început să ducă lupta pe două fronturi, având astfel desavantajul că atât în Europa, împotriva puterilor Axei, cât și în Asia, împotriva Japoniei, să nu poată interveni decât cu jumătate din forțe.

La aceasta se mai adaugă faptul că o eventuală debarcare, care ar fi încercată de o putere maritimă, oricât de tare ar fi ea, ar întâmpina, atât în Europa cât și în Asia dificultăți deosebit de mari. Câte vase de transport va pierde acea putere pe timpul parcursului pe mare, cât și mai cu seamă pe urmă în acțiunea de debarcare, se poate ușor deduce dacă se ține seama de superioritatea ce a dovedit aviația germană în lupta împotriva Angliei.

Cât privește chestiunea debarcării propriu zise, în alt punct din Europa, cum ar fi de exemplu Franța, despre asemenea lucru nici nu poate fi vorba, întrucât litoralul francez este supraveghiat de germani cât și de italieni.

Tip. „UNIVERSUL", Str. Brezoianu 23—25